

Након месец дана од почетка Протеста против насиља све чешће се поставља неколико изузетно важних питања од чијег доследног решавања зависи и њихов даљи ток и стварни акциони и политички домет. Шта даље, постоји ли излазна стратегија, могу ли политичари и опозиционе странке да преузму Протест побуњених грађана/ до сада су пружали само техничку и организациони оквир за њихово одвијање/, како и на који начин даље политички артикулисати захтеве и тежње грађана. Све су то дилеме које све више избијају у први план и траже јасан и добро осмишљен одговор. Досадашњи успех овог Протеста постигнут је пре свега захваљујући упорности и доследности грађана, они су листом стали иза испуњења предочених и већ добро познатих захтева у борби против насиља које непрекидно заговара, спроводи и репродукује осiona напредњачка власт и њен велики вођа. Председник Републике није случајно рекао да они имају све време овога света и да су спремни да чекају колико треба на разговор и могући компромис, а то је само прозирно фингирање дијалога о захтевима Протеста и тежња да се он и његова клептократска клика прикажу као конструктивни чинилац у овој дубокој политичкој кризи, како би се остварио тзв. реални компромис. Све опозиционе странке/ и оне које не учествују у непосредној организацији Протеста/ су резолутно одбили овај лицемерни и бесмислени позив на разговор и заједно са грађанима траже потпуно испуњење испостављених захтева. Нико не може да оспори да је вештина остваривања циљева у политици у великој мери заснована на постизању одрживог компромиса у коме се уважавају интереси свих страна које учествују у дијалогу и договору. Али како је говорио Борислав Пекић компромис је у политици једино могућ и делатан ако не нарушава основно осећање мере и не урушава темељна морална начела.

